చిన్న కథ

జ్వాలాతోరణం

ఏతైన ఆకాశం నిండా వర్ణ వైవిధ్యంలా విక్కగా ఎరుపుకుని ఉన్నాయి సల్లని చీకటి మేఘాలు. జ్ఞాన భాస్కరుడు ఇంకా దిక్చక్రవాళపర్వతం ఇవ్వకపోయినా, ఆయన కాంతి చుట్టలు పొడుచుకుంటున్నా కాబోలు ఆ మేఘాల అంచులు ఆమాయకపు జీవుల చిక్కని రక్తంలో తడిసినట్లు ఎర్రగా నెలుగు తున్నాయి. దయా మయుడైన లోకేశ్వరుని దరహాసంలా తూర్పు దిక్కు తెల్లగా అప్పుడే వికసిస్తోంది. చుట్టు పక్కల పెట్లమీద ఉన్న పక్షి సంతానాలన్నీ జాతి ప్రాంత భేదాలు లేనట్లున్నాయి. అన్నీకలిసి ఒకే శ్రుతిలో అవ్యక్త మధురంగా వైతాళిక గీతాలు పాడుతున్నాయి.

"నల్లని తెల్లారుతోంది, తెరిగి అబ్బాయిలా అజాడులా ప్రారంభం కాబోలు భగవంతుడా! అని ప్రక తిమాత భాతగానా, భారంగానా విధున్నాన్న నిట్టూర్పులలా. నల్ల నల్లగా గాలి నిట్టుంటే, ఆగాలిలో బట్ట ఫట్టాలు చేసుకుని కలిసిపోయి చుట్టుపట్ల అంతా వ్యాపిస్తున్నాయి. అచ్చాలు గాలి పెరట్లో రాలి పడిన పారిజాత పరిమళాలా, నూతిగారి సహన్‌లో అన్నాడే వికసిస్తున్న మల్లెల గుబాళింపులాగు.

పతివరం అంతా కురుక్షేత్ర సంగ్రామానికి ముందున్న ఉద్రిక్త వాతావరణంలా అతి గంభీరంగా ఉంది. బాలశౌచులు తాండ ఇంకా ప్రాణిద్ధ మాళపురుటి పాత్రిళ్ళలోంచి లేవలేదు.

పూరిపాకలో చింకి చాపమీద పడుకొని ఉన్న కరుణమ్మ మాత్రం ఎవరో తట్టలేపినట్లు ఒక్క ఉదుటున లేచింది "హమ్మో, అప్పుడే తెల్లారిపోయిందే అని కంగారుపడుతూ నీరసంవల్ల శుష్కించిన, ఇరవై రెండేళ్ళ యౌవనం తాలూకు మిసిమి, కళ్ళలోనూ, బుగ్గల్లోనూ తళుక్కుమంటూంటే సుడుటి మీద పడుతూన్న ముంగురుల్ని నున్నగా పాయిగా ఉన్న లేతవేళ్ళతో వెనక్కి తోసుకుంటు ఒళ్ళు విరుచుకుంది జడ్డకంగా.

నడ్డి తగా వంచి, వంగిపోయిన మూరు లోంచి శివతత్వికి దూరివచ్చి, ఆకాశంలా కనిపించ కుండా ఉండిపోయిన జేవుడిన్నైపు రెండుచేతులు ఎత్తి దణ్ణం పెట్టింది. ఘంటతో ఉన్న నీళ్ళతో ముఖం కడుక్కుని చూరులో ఉంచిన గెడ పివుల శీతకుని అయలుతీసింది నీరుళ్ళ తుడిచి తత్రుంచేసి తన మామూలు కార్య క్రమం ప్రారంభించేందుకు.

బాతెడు పొద్దెక్కిందేమో, సూర్యుడి వాడి కిరణాలు నీటవాలుగా పడి చెంపలు చుర్రు మంటున్నాయి. మూడు పూటలనుంచి తిండి లేని కాళీలంగా కడుపులో ఆకలి కాళ్ళిస్తోంది. విన్నా, మొన్నా జరిగిన సంఘటనల తాలూకు జ్ఞాపకాలు మనస్సును నుండించేస్తున్నాయి. ఇలా అయటా లోపలా వాలికలు జాపుకుంటూ మండుతూన్న జ్వాలలకి తట్టుకోలేక కరుణమ్మ పొడుగాటి ప్రాణం విలిల్లడుతూ కోడి పిల్ల గింగిలా కొట్టుకుంటోంది.

లోపలో ఉన్న చీపురుయితే ఆలవాటు ప్రకారం వీరుల్ని తుడిచి చెత్తనంతటి వోరాకి పోగెడు తోంది కాబోలు మ్మ మనస్సునూ తుంచిందర కుండుగా ఉన్న ఆలోచనలన్నింటినీ అర్థవంత మైనవి మనుల్లోకి చేర్చలేకపోతోంది. ఎంత వద్దని తోచినప్పుడల్లా వదలకుండా పగబట్టిన వాగుపాములు జ్ఞాపకాలు తనని వికలతనుముతున్నాయి. భయంకరమైన జ్ఞాపకాలు, నిలువెల్లా కుదిపేస్తూ, తన మెత్తని మనస్సుని క్షణక్షణం కుదిపేసే జ్ఞాపకాలు.

ఆమాయక జీవుల ఆక్రందనలు పుట్టలూ, ఆజడులూ, అరుపులూ — గుహాలవాలా

కూలిన గోడలమధ్య చల్లిన మనుషుల మట్టా బెదిరిన మానుషులూ, పరిగిన గుండెలూ, విరిగిన మనుషులూ, ఒరిగిన ప్రజలుకులూ.

కేట్టు! పరుగు!! పరుగు!!!

అమ్మో — అయ్యో

భయంతో గట్టిగా ఒక పిచ్చి అరుపు అరిచి కంగారుగా కళ్ళు తెరిచింది కరుణమ్మ.

ఎదురుగుండా వెన్నెల అల్లరిగా.

కరుణమ్మ పై ప్రేతాలన్నీ పోలాయి. నన్నుల్లో చల్లుమని భయం ప్రవేశించింది. జల్లుమన్న శరీరం ప్రాణం లేనట్టు అచేతనంగా ఉండిపోయింది. నాగమ్మ అనే కాబు సాన్ని పిలిచిపిచ్చిన పల్లెతాయిలల ఎన్నారు వాళ్ళు. వాళ్ళనుకూలాల బాకుల్లా భయంకరంగా ఎన్నాయి. బాకు పోట ఉన్న రక్తపు బొట్టుల్ల వాళ్ళ నూనలు దేహాన్ని జ్వాలల్లో ఎర్రగా మండిపోతున్నాయి.

"ఇదిగోర! ఇక్కడుందిర! ఈ దొరసాని రెండు రోజులనుండి పెతుకుతున్నాం. ఆ ప్రాంతం వాళ్ళంతా చెప్పినట్లు బుద్ధిగానే వెళ్ళిపోవారు, ఇది మాత్రం బింకంగా ఉండిపోయింది. మొండిరకం! ... పట్టుకోండి! ... పట్టుకోండి!... పట్టండి!... అమ్మ మ్మా!..." అంటూ లైన చేతిక్రర్లీ, కర్రల్లో వస్తుంటే తన చేతులో తీసి దూరంగా పారేసి, పిల్లల అప్పుల్ని కడుపులో పెట్టుకొని కాపాడే తల్లిలా, కరుణమ్మ ఎండ పడినెత్తిమీదకి వచ్చేదాకా క్రమించసాగింది.

తాలాజ్వాలా లేచిన ఎండ కమ్మర కలిమిలా మండిపోతోంది. అసలే నీరసంగా ఉన్న కరుణమ్మకి పిడ్డుటినుంచి పడిన శ్రమవల్ల మరింత నీరసం వచ్చి కోషకొట్టినట్లయింది. జుట్టూ, మొహం ఒళ్ళూ అంతా నీళ్ళల్లో మునిగినట్టు చెమటతో తడిసి పోయాయి. ఎదురు గుండా ఎవరో మహారాజ కట్టిన మేడ కనిపిస్తే దాని నీడలోకి వెళ్ళి నిల్చుంది.

హమ్మయ్య

ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది. అప్పుడే ఎక్కడినుంచో గాలి తెర ఒకటి వచ్చి కరుణమ్మ చెంపలు నిమిరి వెళ్ళింది. దాంతో, పడిన శ్రమ అంతా ఒక్కక్షణం పటాపంచలైంది. సజీవ భూతాలో కరుణమ్మ కనురెప్పలు కర్రగా మూతలబడ్డాయి.

కాని ఆ సుఖంలో మాత్రం స్థితం ఏది? కనురెప్పలు ఇలా మూసిందో లేదో ఎదురు గుండా పీడకలల్లో భయంకరమైన జ్ఞాపకాలు. నిన్నా మొన్నా జరిగిన భయంకర దృశ్యాల తాలూకు బాధ కరమైన జ్ఞాపకాలు.

పదిమంది కీచకుల చేతిలో కుక్కలు చింపిన విస్తరిలా సతీత్వం కాస్తా ముక్కలైపోగా తన గుమ్మంలో తనే అవాధగా బలిగావింపబడిన ప్రాణాలు పదిలేసిన అమ్మ.

అర్ధరాత్రి అల్లరిమూక కాల్చేసిన ఇళ్ళు శ్మశానపు అంచేపాల్లో మంటలతో సహా కాలిపోయి నల్లని బొగ్గుల్లా మారిపోయినవా కొత్త దాంపత్యపు కాపురి మాత్రం పీడనా అప్పయ్యా? వదినా —

'అక్కా గబగబా కేకలుతున్నానే' అంటూ బంతిలా పీథిలోకి గెంతిన అంబుదేళ్ళ ఉత్సాహం వీధులోంచి దూసుకొని ఇటుకి సుందరా, [illegible] కూలిపోయిన పసితిమ్మయ్యా! అల్లరి మూకల అట్టహాసాలా!

ప్రేతాలకి తెలిసి మరీ పరుగెడుతోంది.

కామి...కామి... కళ్ళు తెరిపోయాయి. కళ్ళతో పోతున్నాయి అయినా పరిగెడుతోంది. వెనకం వస్తున్న జనానికి అందకుండా మరీ పరిగెడుతోంది.

అలా ఎంతసేపో, ఎంతసేపో — ఎంతసేపో. లాభంలేదు.

ఊపిరి ఆడడంలేదు.

గొంతుకు ఎండిపోయింది. గుండె పట్టేసింది. కూలిపోతోంది. నేలమీదికి ఒ...రి...గి పోతోంది.

ఎవేశారు ... వెనకాల తరుముకొస్తున్న జనం దగ్గిర కొచ్చేశారు. అమ్మా! కుక్కని బాది నట్లు బాది చంపేస్తారు. ఎక్కడ దాక్కోవడం ఎక్కడ? ఇక్కడ ఏముంది? .. ఏముంది ఇక్కడ... అదిగో..అదేమిటి? .. ఏమిటది?

అందంగా అల్లిన పెద్ద పందిరి! ఆ పందిరిలో శత భయంత్యుత్పన్న కారణంగా కత్తిగా వేసిన తెల్లపైదరసం రంగులో మిలమిల మెరుసి పోతున్న బాపూజీ శిల విగ్రహం.

ఆ బొమ్మ ఎవరది తెలియదు. తమ పుట్టాక అయిదారు వెలలకే, తనకి చిరునవ్వు లతో స్వాగతం పల్కిన లోకం, ఆయనకి తుపా కీతో పిడ్కలు చెప్పింది.

ఆయనవెర్రితేనేం, భయం లేదని ధైర్యం చెప్పా చేతిక్రర్లతో నడుస్తూ లోపలివు లతో స్థిలుస్తూన్నట్లు బలుక్కి. ఆశ్చ గుండెకి బలాన్ని ఆలోచనకి అప్పుతత్వీ పర్వి వున్నారు.

కరుణమ్మ ఇంకేం ఆలోచించలేదు. రెండు అంగల్లో వెళ్ళి విగ్రహందగ్గర చాపచుట్టగా పడిపోయింది. రెండుచేతులూ చుట్టేసి బాపూజీ కాళ్ళని గట్టిగా కౌగిలించేసుకుంది.

హా...మ్మ....య్య!

ఆ పందిరికింద చల్లని ఆకాళ్ళ స్పర్శకి, కరుణమ్మదివ్యాలు మూతలతో పరవశించిపోయింది. తలమీద రెండ్రభారం దింపినట్లు, శరీరం అంతా తూదిపింపేలా తేలిపోతూంటే, బాప్యాలోకాన్ని సరిచి ఎక్కడికో, ప్రశాంతి లోకాలవైపో ప్రాణం పోంగా జారిపోతుంది.

ఇంతలో, దెబ్బతిన్న పిరుదుతో వెనకాల తరుముకొచ్చిన మనుషుల లొప్పుకుంటూ రోజుకుంటూ అక్కడికి చేరుకున్నారు.

"ఒరెయ్ ఇక్కడ దాక్కుందిరా!" అన్నా డొకడు.

"చూస్తావేంటి. కొట్రా" అన్నాడు నాయకుడు.

అంతే!

ఒప్పుమంది కరుణమ్మ తల. ధారగావచ్చిన రక్తంతో బాపూజీ నెల్లనిపిదాలు రంగు మారిపో న్నాయి. దెబ్బ మీద దెబ్బగా కరుణమ్మ తల మీద బాదేశారు వాళ్ళు.

అయినా కోపం తగ్గలేదు వాళ్ళకి. వీరా వేశంతోవూగిపోతున్నారు. ఆ దెబ్బలవల్ల కరు ణమ్మకి స్పృహ తప్పినట్లు ఉంటుందనైనా ఆలోచించకుండా "లే ... ఆ విగ్రహాన్ని పడలి ఇవతలికి రా... వూ!" అంటూ గట్టిగా అరిచారు.

కరుణమ్మకి ఆ అరుపు వినిపిస్తేగా?

"ఏంలేవూ' — గర్జించాడు నాయకుడు. ఉహూ!

వాయకుడి పట్టు తెలియనంత కోపం వచ్చేసింది.

"దాన్ని లాగండిరా! ఆ విగ్రహం దగ్గరుంచి [illegible] ఆజ్ఞాపించాడు.

వాళ్ళు లాగినారు. చేతులు కాళ్ళు, బిర్రలిపోయినట్లుగా పట్టుకరచుకుపోయినట్లయి విగ్రహం కాళ్ళకి మేకులు వేసి తాపటం చేసేసి నట్లు ఆమె చేతులు ఎంతసేపటికీ రాలేదు. తిరిగి తిరిగి ప్రయత్నం చేశారు. లాభం లేకపోయింది.

"అలా వస్తుందిరా అది? రణ పెంకి రకం. నీ అంతరా పందిరి ఇవతలికి వచ్చి య్యండి. నే దాన్ని రప్పిస్తా" అంటూ వాయ కుడు పందిరికి నిప్పు అంటించాడు. మంట వెనక్కిదిగా వ్యాపించి ఒక్కసారిగా భగ్గుమని అంటుకుంది.

పెద్ద పెద్ద మంటలు

భయంకరం మైన పొగలు.

కాలి పెళుసు బద్దలవుతూన్న పదునుల తాలూకులా.

మంటలు పొగలు చప్పుళ్ళు.

ఒహ్!

జాజ్వల్యమానంగా పందిరి మండిపోతోంది. ఆ భయంకరమైన నడికి కాలిపోయిన బాపూజీవిగ్రహం రంగులు మరుక్కుపోగింది.

పైన వేసిన తెల్లని రంగంతా పెట్టి పోయింది.

దాంతో నల్లగా అయి, విగ్రహం వికృతంగా నూ పోయింది.

మంటలు ఇంకాస్త్రిపవ్వి కాల్చేస్తున్నాయి. విగ్రహం ఆకుపచ్చగా మారింది.

క్రమంగా కాల్చిన ఇనుముల ఎర్రగా మారుతోంది.

పందిరి ఇంకా మండిపోతూనే ఉంది.

కరుణమ్మ ఆ అదేన స్థితిలోనే కాలిపో తోంది. దేహంలో నల్లగా బొగ్గులయి పోతున్నా విగ్రహం కాళ్ళని మాత్రం వదలలేదు.

మంటలు ఇంకా పెరిగి లేచాయి.

బాపూజీ విగ్రహం నీలంరంగులోకి కరి పోతోంది.

మంటలు వాలికలు జాపుతూ ఆకాశానికి లేస్తున్నాయి.

బాపూజీ విగ్రహంలోని రంగు లింకా మారు తూనే ఉన్నాయి. నీలంరంగు లోంచి లేత పసుపు రంగులోకి, లేత రంగులోంచి ముదురుపసుపురంగులోకి, అందులోంచి బంగారం లాంటి పసిమి రంగులోకి, పసిమి రంగులోంచి ఇంకా పచ్చగా ఇంకా పచ్చగా మారి .... ఇంకా మారి .... ఇంకామారి .... పెద్ద శబ్దంతో డమ్మని బద్దలైంద బాపూజీ విగ్రహం.

ఎందరో అంటించిన జనం అదిరిపడ్డారు.

అస్తమిస్తూన్న సూర్యుని ఎర్రని కాంతి లో రుసోజ్వాలలా మండిపోతూన్న ఎండ అది ఆకుల బాపూజీ పందిరి, లోకమీతం కోసం గరళాన్ని మింగిన సదాశివుని జ్వాలాతోరణంలా కనిపించింది.

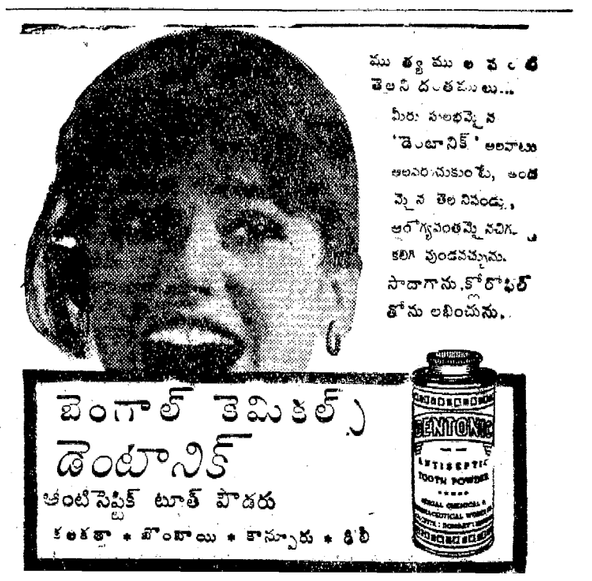

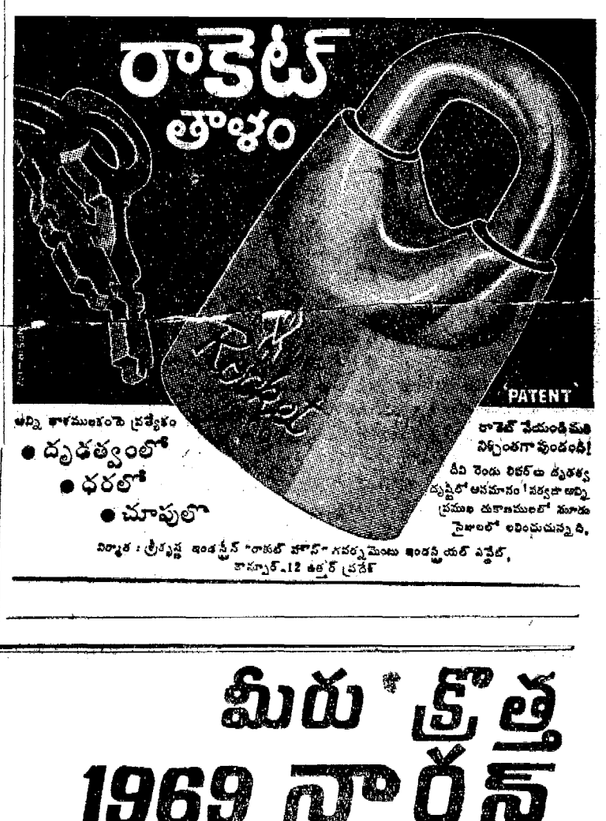

శ్రీ పోలాప్రగడ సత్యనారాయణ మూర్తి

'అ....బ్బా'

కరుణమ్మ గట్టిగా అరిచింది.

నిజంగానే తన కాలినేదో కాటేసింది. పాదం అడుగునుంచి రక్తం కూడా కారుతోంది. కరుణమ్మ గజగజా వణికిపోయింది: ఒళ్ళంతా ఝుచ్చెమటలు పోసాయి. కంగారుగా చేతిలో ఉన్న చీపుర్ని పక్కనే ఉన్న చెత్తకుండీకి జేరేసి పాదం ఎత్తి చూసుకుంది.

హా....మ్మ....య్య.

ప్రాణం కుదుటబడింది. తనని కాటేసింది పామేంకాదు. నూదిగా, నాడిగా ఉన్నగాజుపెంకు.

ఆ గాజుపెంకు విదేశాల్లో తయారైన భరీదైన గాజు సీసాలాకు ముక్క అని, సీసాలో ఒక భాగంగా అది ఉన్నప్పుడు ఎందలు కిమ్మత్తుచేసే 'వైన్' ని తనలో భద్రపరచిం దని, ఇన్‌కమ్‌టాక్స్ ఆఫీసులో ఆఫీసరుగారితో కలిసి ఆనందంగా ఆ ద్రవాన్ని సేవించి, దాని బరువుతోపాటు తనమీద ఎడిన ఇన్‌కమ్‌టాక్స్ బరువునికూడా తగ్గించుకుని ఆ ఎదురు గుండా ఉన్న ఆయిదు అంతస్తుల ఆసామీ పాంటియా క్కుల్లో ఇంటికి వస్తుంటే, ఆయన మజా చేతుల్లోంచి జారిపడి భళ్ళున నవ్విన సీసా బాటలు వారినురాలు ఈ గాజుపెంకు అని కరు ణమ్మ కేంతెలుసు? ఇంత భరీదైన గాజుముక్క చరిత్ర తెలియదు కనకే తన కాలిలోంచి బల వంతంగా లాగి మళ్ళీ అది ఇంకెవ్వరి కాటెయ్య కుండా ఉండడం కోసమని దానిని ఎసిరి చెత్త కుండీలో పడేసింది కరుణమ్మ.

ఒక్క గాజు ముక్కనే అన్న మాటేమిటి? అతర్వాత, పంథం తన కోసమని అమాయిగా తయారుచేసి సిద్ధంచేసిన ప్రతి నిర్మాల్యాన్ని కూడా, ఆపిలోలో తొలిగించి పీథిని పరి శుభ్రంగా అద్దం తయారు చేయసాగింది కరుణమ్మ.

అసమర్థుడైన తన భావమరిదికి అత్యు న్నతమైన పదవిని ఇయ్యవలసిందంటూ వో రాజకీయ నాయకుడు రాష్ట్ర ముఖ్యోద్యోగికి రాసిన సిఫార్సు ఉత్తరం, తన లక్ష్యాన్ని తాను జయప్రదంగా సాధించి ముక్క ముక్కలుగా విడిపోయి, రోడ్డుపక్క గాలిలో అనందంగా తేలిపోతూంటే, అముక్కలన్ని వోచోటికి పోగు పెట్టి, అరాజకీయ నాయకుడి పరువుని ఆ గ్రాజోట్యగి ప్రతిష్టని భద్రంగా కాపా డింది కరుణమ్మ.

ఆరాగే, కుళ్ళిన అరటి పళ్ళు గెలని కుండీలో పడేసి దానిని పవిత్రంచిన కంట్రాక్టరు గారి గౌరవాన్ని స్వీకరించిన ఆ సక్కింటి మేనే జరుగారి పెర్యాదనే బజారు పాలుకాకుండా భద్రపరచింది. లేకపోతే, సిమెంటు లేకుండా కేవలం ఇసుకతోనే ఇనాషిగా వంతెనలు నిర్మాంచే కంట్రాక్టరుగారి నేర్పరితనమనా, పచ్చగడ్డి మొదలు పచ్చల పతకందాకా దేనీ ప్రజాపతి నిర్భ్యంతరంగా దానం పట్టేసే మేనేజరు గారి ఉదార హృదయమూ కుళ్ళిన అరటిపళ్ళ గుండెలోతుల్లో కలిసిపోయి ఎసిరిపడ్డాయి.

ఆ గాజుపెంకు ఎవరిది? ఎక్కడిది? ఎవరు తెచ్చారు? ఎలా వచ్చింది? ఎందుకు వచ్చింది? ఎవరు పారేశారు? ఎలా పారేశారు? ఎందుకు పారేశారు? ఎలా పారేశారు? ఎందుకు పారేశారు? ఎలా పారేశారు? ఎందుక